

DRUŠTVENE NOVICE

FRANCETU PENGALU ZA ROJSTNI DAN

V pravem planinskem življenju so jubileji, ki jih posameznik praznuje najraje sam, je pa prav, da se jih spomni vsa planinska javnost.

France Pengal se je rodil 6. I. 1906 v Hrušici, prijaznem naselju pod karavanškimi vrhovi in predgorju Julijskih Alp. Tako se je France že od mladih nog seznanjal z gorami, kjer je prebil najlepše urice svojega prostega časa. V dijaških letih je s skupino sošolcev-skalašev prehodil vse pomembnejše vrhove slovenskih planin. Spoznavanje narave je bilo odločilno,

da se je France posvetil študiju geografije in zgodovine na ljubljanski univerzi. Kot zgodovinar je dolga leta služboval na tedanjem ljubljanskem magistratu in po vojni v Mestni knjižnici, katere upravnik je še danes.

Kot dobrega poznavalca gorskih potov ga najdemo že l. 1948 v prvem povojnem odboru PZS kot načelnika markacijske komisije. Povojni zalet planinske organizacije in množičen obisk svobodnih gora je terjal dobro vzdrževana in markirana pota, za kar gre nemajhna zasluga prav jubilantu samemu. Pri PD Ljubljana-matica je bil načelnik markacijskega odseka v letih 1952/58. Potem je vodil tajniške posle vse do leta 1963. Zadnja leta so mu planinska društva ljubljanskega področja zaupala dolžnosti predsednika kordinacijskega odbora, ki ga zastopa v glavnem odboru PZS.

Ogromno časa je vložena v tem dolgem odborniškem življenju. V tem delu, kjer sta

dve roki premalo in še dve ne preveč, ga srečamo še danes, vedno enako živahnega in iniciativnega.

Jubilanta srečujemo tudi pri utrjevanju meddruštvenih in medrepubliških planinskih odsekov, pri vodstvu izletov, na sejah upravnega odbora — povsod v društvu! Če kdo, potem je France eden tistih planinskih delavcev, od katerega ne odideš brez prijateljskega nasveta in trdne tovariške podpore.

Za dolgotrajno in požrtvovalno delo je jubilarant prejel številna planinska priznanja: jugoslovanski zlati in slovenski srebrni znak s pohvalami.

Ko mu ob jubileju izročamo planinski šopek pozdravov in čestitk, mu želimo še veliko zdravja in sonca v gorah in tihega priznanja za nikdar poplačano delo v planinstvu.

Tonček Strojín

BIVAK 1. (2180 m) V VELIKI DNINI POD ŠKRLATICO — TRIDESETLETNIK

Ljubitelji in obiskovalci naših gorah z Jesenic so se kot nasledniki bohinjskih Zoisovih rudarjev in fužinarjev kmalu prizadevno vključili v aktivno planinsko delo.

Na Golici (1836 m) so že leta 1904 začeli graditi Kadilnikovo planinsko kočjo.

Ko je bilo z velikimi žrtvami uspešno opravljeno to delo, so gorniki iz našega mesta marljivo pomagali ljubiteljem gora iz Kranja graditi Prešernovo kočjo na Stolu (2193 m).

Tedanji izredni delovni in ustvarjalni polet slovenskih planincev se izraža tudi v tem, da so jeseniški gorniki pomagali z Dolinci graditi dr. Tičarju Tičarjev dom na Vršiču. Jeseniški gorniki so leta 1934 začeli graditi svoj prvi stalni bivak v Veliki Dnini pod mogočno severno steno Škrlatice. Iz Kranjske gore skozi Krnico in visoko gori pod steno Velike Martuljske Ponče je bilo treba prenesti veliko lesa, železa in drugega materiala. Komaj leto dni je minilo in že so sredi poletja 1935 Jeseničani odpirali svoj prvi bivak. Opravljeno je bilo veliko in pomembno delo. Bivak 1. je skromno orlovo gnezdo, pripeto v prevesne stene Velike Martuljske Ponče (2180 m). V njem je dovolj prostora za štiri ljudi. Pozneje so prijatelji graditelji in tovariši imenovali Bivak 1. Matevžev bivak po padlem partizanu plezalcu in alpinistu Matevžu Frelihu.

Gradnja bivaka št. 1 je naletela na splošno odobravanje. Graditelji s Karlom Koreninijem na čelu so dobili nov delovni polet.

Že leta 1936 so jeseniški gorniki skupaj z drugimi navdušenimi ljubitelji gora nosili težke tovore gradbenega materiala, železa in lesa iz Vrat (Poldovega rovta) mimo Šplevte na Jezera, na Grunte pod Rokavi. Zgradili so Bivak št. 2 na najbolj razgledni točki Julijskih Alp z edinstvenim razgledom na Rjavino, Cmir, Triglav, severno triglavsko steno, Stenar, Rokav in Oltar. Bivak št. 2 v višini